

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sara Craven

Váratlan vendég

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információátoló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sara Craven, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 598. eredeti címe: *His Untamed Innocent (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*
Magyarra fordította: Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 598. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-276-8

● *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Az életben csupán két biztos dolog van: az egyik a halál, a másik pedig az, hogy adót kell fizetni, gondolta Madlin Wade, miközben meleg vizet folytatott a vállára. De az is szinte biztosra vehető, hogy a telefon azonnal csörögni kezd, amint az ember beszáll a fürdővízbe. És most pontosan ez történt, Madlin azonban nem ugrott ki szitkozódva a kádból. Elvégre feltalálták már az üzenetrögzítőt.

Talán Lynn, a féltestvére kereste, hogy megtudja, szerencsésen megérkezett-e Franciaországból. Majd visszahívja, és megköszöni neki, hogy egy időre egyszerűen csak menedéket biztosított a számára, és nem bombázta kérdésekkel. Lynn két évvel idősebb nála, és mióta a szülei Portugáliába költöztek, hogy ott éljék le nyugdíjas éveiket, nagyon komolyan veszi az idősebb testvér szerepét. Vasárnap, amikor majd hazajön, nyilván meg fogja kérdezni, miért bizonyult kérészetűnek a húga állása, amelyet pedig mesésnek gondolt.

Madlin abban reménykedett, hogy addigra már jobban lesz, és el tudja mesélni a nővérenek az egész rettenetes történetet. Ki kell aludnia magát az utóbbi huszonnégy óra káosza után, hogy kitisztuljon a feje, és új terveket tudjon kovácsolni, mert sírással semmire sem megy. Jövő hétfőn megtudja, hogy kínálhat-e számára másik állást a munkaközvetítő ügynökség. Közben arra is lesz ideje, hogy másik szállást keressen magának, amíg majd visszaköltözhét a saját lakásába.

Lynn ugyan biztosította arról, hogy addig maradhat nála, amíg csak akar, ám ő mielőbb a saját életét akarta élni. Nem mintha nem érezné jól magát a féltestvére lakásában. Már ez a mediterrán hangulatú fürdőszoba is lenyűgöző, akárcsak a tágas nappali az étkezősarokkal, a modern konyha és a két elegáns háló. Madlin soha nem lakott még ilyen fényűző körülmények között.

Nem is értette, hogyan engedheti meg magának Lynn ezt a lakást. Igaz, személyi asszisztensként dolgozik Jake Radley-Smith, Nagy-Britannia egyik vezető reklámügynökségének a tulajdonosa mellett, de a fizetéséből aligha futja ilyen mesés otthonra. Remélhetőleg nem azért lakhat itt, mert a főnöke így hálálja meg a más irányú szolgálatait...

Madlin azonnal elvetette a gonosz gondolatot. Lynn soha nem süllyedne odáig, és egyébként is fülig szerelmes Mike-ba, a vőlegényébe, akivel most éppen a jövőbelije szüleit látogatja meg Kentben.

Madlin lehunyta a szemét, és gondolatai újra visszakanyarodtak ahhoz a katasztrófális fordulathoz, amelyet az élete vett. A legrosszabb az volt az egészben, hogy nem látta előre, ez lesz a vége. Mérhetetlen hiszékenysége, mint kiderült, nem maradhatott büntetlenül. Az is butaság volt tőle, hogy kiadta a lakását. Utólag már könnyű okosnak lennie, de eredetileg fél évig kellett volna a sikerkönyvszerző Adela Mason mellett dolgoznia, és ezért jó megoldásnak tűnt a lakáskiadás.

– Adela titkárnője felmondott, mert a beteg édesanyját kell ápolnia – mesélte Madlinnek az Ingram Organisation állásközvetítő ügynökség vezetője, Wendy Ingram. – Ms. Mason Londonban folytat kutatásokat az új könyvéhez, amelyet majd a dél-franciaországi házában ír meg. Ehhez van szüksége segítségre. Nem tűnik egyszerű embernek – tette hozzá Wendy, és elhúzta a száját.

– El sem hiszem! Adela Mason fantasztikus író – mondta Madlin csillogó szemmel. – Nagy rajongója vagyok.

– Ezért is javasoltalak éppen téged – mondta Wendy –, de azért ne vidd túlzásba a lelkesedést! Adela ugyanis kézzel ír, és neked kell majd legépelned a kéziratot. Jobban mondván, a kéziratokat, mert ő tíz változatnál nem szokta alább adni. Ráadásul afféle mindenestől mellette, és minden egyes pennyért keményen meg kell dolgoznod. Az író estét kakaóját viszont legalább nem kell majd ágyba vinned, ugyanis nemrégiben férjhez ment. Mindenesetre készülj fel rá, hogy az állásinterjúd nem lesz sétagalopp.

Ez a beszélgetés egy tévéshow után zajlott le, amelyben vendégként Adela Mason is fellépett. Sötét, rövid haja volt, és vörös selyemruhát viselt, amelyben jól érvényesült karcsú alakja. Megnyerően viselkedett, kedvesen tréfálkozott, és látványosan szerénynek mutatkozott, de sugárzó mosolya és egész fellépése arról

árulkodott, hogy igencsak nagyra tartja magát. Madlin azonban, legnagyobb ámulatára, azonnal elnyerte a rokonszenvét.

– Maga sokkal jobban tetszik nekem, mint a többi jelentkező – mondta Adela, miközben a jókora gyémántgyűrűvel játszott, amelyet a férjétől kapott nászajándékba. – Az első lányról az volt a benyomásom, hogy életében még egyetlen könyv sem volt a kezében, a második pedig reménytelenül alkalmatlannak bizonyult. – Adela kis ideig a világos bőrű, átlagos megjelenésű Madlint nézegette, aki egyszerű szalaggal fogta össze sötét haját. – Magát szívesen felveszem, ha még jól is gépel. Jövő héten Dél-Franciaországba repülök, és maga is velem jön. A korábbi titkárnóm lefoglalta a repülőjegyeket, mielőtt hirtelen úgy döntött, hogy Teréz anyát akar játszani, de magának természetesen mindent még egyszer ellenőriznie kell.

Madlin kellemetlennek találta az elődjére tett megjegyzést, de eleresztette a füle mellett. Mosolyogva csak annyit válaszolt új munkaadójának, hogy az ilyen feladatok nem jelentenek számára gondot. Akkor még nem sejtette, hogy már egy kurta hónapon belül aggódnia kell a jövője miatt.

A telefon megint csörögni kezdett. Lynn az indulása előtt ugyan azt mondta Madlinnek, hogy a barátai nem fogják keresni, mert tudják, hogy elutazott. Az egyikük azonban ezek szerint nem értesült erről. Jó lehet, ha valakinek sok barátja van, akik moziba vagy vacsorázni hívják. És még annál is szebb, ha egy lánynak olyan párja van, mint Mike, gondolta Madlin. Ezért irigyelte leginkább a nővérét, mert neki, noha már betöltötte a húszat, még egyetlen komolyabb kapcsolata sem volt.

Tudta magáról, hogy bátortalan, és soha nem sikerült kiragyognia a társaságból. Nem értett a flörtöléshez, és szellemesnek sem tartotta magát. Az a könnyedség, amellyel az ismerősei intim kapcsolatokat kötöttek, tőle teljességgel idegen volt. A férfiak viszont érthetően azokat a lányokat részesítették előnyben, akikkel könnyebb dolguk volt.

– Mi lehet velem a baj? – kérdezte Madlin egyszer a nővérétől.

– Semmi baj nincs veled, édesem – felelte Lynn nevetve. – Egyszerűen csak elveid vannak. Ahhoz, hogy sutba dobd őket, valószínűleg fülig szerelmesnek kell lenned valakibe. Ebben nincs semmi furcsa, úgyhogy ne rágódj rajta.

Madlin elmosolyodott, miközben visszagondolt erre a beszélgetésre. A jólelkű és nyíltszívű Lynn csodás testvér volt. Ezeket a jellemvonásokat az édesapjától, Derek Fanshave-tól örökölte, aki hat éve vette feleségül Madlin édesanyját, Barbarát. Madlin vér szerinti apja, Clive Wade sikeres válóperes ügyvéd volt, de ő maga boldog házasságban élt a feleségével, és a lányának is gondtalan, vidám gyermekkorot biztosított. Egy nap azonban, teljességgel váratlanul, elhunyt a tárgyalóteremben.

Mindig derűs és optimista feleségét egészen összetörte ez a sorscsapás. Anyagi gondjaik legalább nem voltak, mert Clive Wade jó befektetésekkel gondoskodott a családjáról. Barátai azt tanácsolták Barbarának, hogy adja el a házukat, amelyhez túl sok emlék köti, és kezdjen új életet. Így is három év telt el azonban, mire az egyik barátnőjének sikerült rábeszélnie, hogy menjen el vele egy hajóútra a norvég fjordokhoz. Ott ismerkedett meg a testes és megnyerő mosolyú Derek Fanshave-vel, aki már az első este az asztalukhoz ült.

A körutazás vége előtt pedig Barbarának meglepetten kellett megállapítania, hogy már nincs büntudata azért, mert engedett a hihetetlenül kedves és megnyerő Derek csábításának. A férfi azonban nem nyaralási kalandnak gondolta az ismeretségüket. Özvegyemberként és egy lánygyermek apjaként továbbra is találkozgatni akart az asszonnyal, végül pedig megkérte, hogy kezdjenek együtt új életet.

Madlin eleinte kételkedett. Tiszteletben akarta tartani az édesapja emlékét, és szentül eltökélte, hogy nem fogja kedvelni Dereket. A férfi azonban a kedvességével már hamar kifogta a szelet a vitorlájából, és azt is örömmel látta, hogy az édesanyja valósággal kivirult a szerelemtől. Így aztán Madlin feladta az ellenállást, és teljes szívéből sok boldogságot kívánt az új házassághoz. Lynn személyében pedig nemcsak idősebb testvérré talált, hanem barátnőre is.

A telefon harmadszor is csörögni kezdett. Madlin most már mérgesen kikelt a kádból, törölközőt tekert magára, aztán meztláb bement a nappaliba, és megnyomta az üzenetrögzítő gombját.

– Lynn, vedd fel! Sürgős ügyben kereslek – mondta egy ismeretlen férfihang türelmetlenül.

A második üzenet csak egy bosszús sóhaj volt, a harmadik hívás pedig még azelőtt megszakadt, hogy bekapcsolt volna a rögzítő. A hívó nyilván belátta, hogy hiábavalóan próbálkozik, gondolta Madlin. A következő pillanatban aztán meghallotta, hogy kulcs fordul a bejárati ajtó zárjában, aztán valaki súlyos léptekkel végigjön a folyosón. Madlin rémülten körbenézett, hogy mit használhatna fegyverként, de a

behatoló már meg is jelent a nappali ajtajában.

– A fenébe, Lynn, megsüketültél? – kérdezte, ám aztán elnémult, és elképedten meredt Madlinre. Szeme kék volt, akár a Jeges-tenger, a pillantása pedig fagyos, miközben tetőtől talpig végigmérte a lányt. – Maga meg ki az ördög, és mit keres itt?

Madlin ösztönösen szorosabbra húzta magán a törölközőt.

– Ezt én is kérdezhetném magától – felelte remegő hangon, bár már sejtette, hogy csakis Lynn főnöke lehet az, aki előtt ő most majdnem meztelenül áll.

– Ne játszadozzon, hanem válaszoljon a kérdésemre, különben rendőrt hívok – mondta a férfi hidegen. – Hogy jutott be ide?

– Ez a nővérem lakása.

– A nővéréé? Lynn nekem soha nem említette, hogy van egy húga.

– A féltestvére vagyok. Az édesapja néhány éve vette el az anyámat.

– Valóban, erről megfeledkeztem – kapcsolt a férfi. – És hol van Lynn? Sürgősen beszélnem kell vele.

– Kentbe utazott a hétvégére. Azt hittem, szólt magának.

A férfi arckifejezése még elutasítóbb lett.

– Abban reménykedtem, még elcsípem, mielőtt elindul.

Lynn nyilván ezért utazott el olyan sietve, gondolta Madlin.

– Nem fogom még egy szabad hétvégémet feláldozni – mondta neki a nővére csomagolás közben. – Eltűnök innen, mielőtt a főnököm kitalál valamit, hogy Londonban kelljen maradnom. A legutóbb is ezt csinálta, amikor Kentbe akartam menni. Felőlem ő nyugodtan dolgozhat éjt nappallá téve, de nélkülem. Nem akarom, hogy Mike szülei azt higgyék, nem szeretnék találkozni velük.

Madlin kihúzta magát, mielőtt válaszolt a férfinak:

– Lynn csak vasárnap jön meg – mondta.

– Lehet, de ez ma este nem segít rajtam – felelte Jake Radley-Smith nyersen.

Madlin előreszegezte az állát.

– A testvéremnek joga van a magánélethez. És nyilván fontosabb számára, hogy megismerje a leendő anyósát és apósát, mint az, hogy ugorjon, ha maga fütyenteni méltóztatik.

– Ez igazán szép kis szónoklat volt, Miss...

– Wade. Madlin Wade vagyok. Most pedig, miután a saját szemével is meggyőződött arról, hogy Lynn nincs itt, akár el is köszönhet.

– Megtehetném, Miss Wade, de maga aligha utasíthat ki a saját lakásomból – felelte a férfi meglepően nyájasan.

Újra tetőtől talpig végigmérte Madlint, és vizslató pillantása alatt a lánynak elszorult a torka. Jake Radley-Smitht eddig csak fényképeken látta a lapokban, az életben azonban egészen másként festett. Az orra kissé ferde volt, mintha valamikor eltört volna, de Madlin nem vitathatta, hogy így is kimondottan vonzó férfi. Sőt, nem csak az. A szeme egyszerűen gyönyörű, ha éppen nem húzza össze komoran, a szája pedig...

A lány gondolatban ráparancsolt magára, hogy ne foglalkozzon a férfi szájával, amelyet az éppen vészjósló mosolyra húzott.

– Nincs abban a helyzetben, Miss Wade, hogy elküldhessen engem – folytatta. – Ebben az öltözékben meg végképp bajos lenne kidobnia innen. Ha mégis megpróbálkozna vele, ez a törölköző aligha nyújtana sokáig védelmet.

A lány tisztában volt azzal, hogy minden tekintetben ő van hátrányban. A klasszikus, antracitszürke öltöny tökéletesen állt Jake Radley-Smith magas és karcsú testén, szürke brokátmellénye pedig kiemelte keskeny csípőjét. Hófehér ingét frissen keményítették, hozzá sötétvörös selyem nyakkendőt viselt. Előírásosabban és tiszteletet parancsolóbban már nem is festhetett volna. Madlin mégsem tudta levenni róla a szemét, és nem az öltözéke miatt. Tudta azonban, hogy sürgősen megálljt kell parancsolnia elszabadult képzeletének.

– Miért mondta azt, hogy nem utasíthatom ki a saját lakásából? – kérdezte.

– Mert ez itt a cégem tulajdona, Miss Wade. Azért vásároltam ezt a lakást, hogy itt helyezhessük el a külföldi ügyfeleinket, akik nem szívesen mennének szállodába. Lynn csak átmenetileg lakik itt, mert éppen felújítják a lakását. Ezt nem közölte magával?

Madlin nemet intett a fejével.

– Alig pár szót váltottunk – felelte bizonytalan hangon. – A nővérem csak akkor tudta meg, hogy itt szeretnék megszállni, amikor felhívtam a repülőtérrel. Váratlanul alakult így.

Jake Radley-Smith homloka ráncba szaladt.

– Mi történt? Megtámadták nyaralás közben?

– Nem, egészen másról van szó. Franciaországban volt állásom, de... füstbe ment a dolog. A saját lakásomat pedig még az elutazásom előtt kiadtam öt hónapra.

– Értem – felelte a férfi. – Vagyis magának most se lakása, se munkája, se pénze.

– Hálásan köszönöm a találó helyzetértékelést. – A lány felszegte a fejét. – Tudom, hogy bajban vagyok, nem kell még magának is felhívnia rá a figyelmemet.

– És talán éppen ezért köthetünk mi ketten üzletet. Mennyit kérne azért, hogy velem töltsön egy estét?

Madlin megdöbbsent.

– Minek néz maga engem? – csattant fel.

A férfi felnevetett.

– Mindenesetre nem annak, amire gondol. És ennek semmi köze ahhoz, hogy igazán vonzó ebben a törölközőben, bár az mostanra kissé félrecsúszott, ha netán nem vette volna észre.

A lány elvörösödött, és gyorsan megigazította magán a törölközőt.

– Van egy ajánlatom – folytatta Jake Radley-Smith. – Ma este egy partira vagyok hivatalos, és a lány, aki elkísért volna, megbetegedett. Egyedül viszont nincs kedvem megjelenni, ezért kerestem telefonon többször is Lynnt. Természetesen megfizettem volna az idejét, de mert ő már elutazott, alighanem magával kell beérnem.

– Ez nyilván vicc akar lenni.

– Micsoda eredeti válasz! Az előbb még nagyon is jól működött a beszélőkéje, de úgy tűnik, mostanra cserbenhagyta.

– A humorérzéke viszont nem. – Madlin nagy levegőt vett. – Köszönöm szépen a meghívást, de nem élek vele. Akkor sem kísérném el magát, ha az életem múlna rajta.

– Az élete nem, az anyagi helyzete viszont annál inkább. Valóban megengedheti magának, hogy lemondjon arról a néhány száz fontról, amelyet a társasága megérne nekem?

Nem, természetesen nem mondhatnék le róla. De végül is számít ez? – gondolta a lány.

– Nagyon kilógnék a maga csillogó világából, Mr. Radley-Smith – válaszolta. – Nem rajongok a társaságért, particicaként pedig semmit sem érek. Biztosan okosabban is befektetheti a pénzét.

– Ha meggondolná magát, talán túltenném magam azon, hogy Lynn a lakásomban szállásolta el a pénzsűkébe került testvérét. Esetleg még azt is megengedném magának, hogy itt lakjon, amíg jobbra fordul a helyzete. – A férfi mosollyal ajándékozta meg Madlint. – Akadékoskodás helyett miért nem vesz fel inkább gyorsan egy kis fekete ruhát, hogy velem tartson?

– Azon egyszerű okból, hogy nincs kis fekete ruhám – válaszolta a lány. – A maga telefonos noteszában viszont nyilván rengeteg olyan hölgy száma megtalálható, aki kész örömmel elkísérné.

Lynn egyszer nevetve elmesélte Madlinnek, hogy a főnöke híres a hódításairól.

– Veled is kikezdett? – kérdezte ő a nővérétől, nagy szemeket meresztve.

Lynn azonban csak megrántotta a vállát.

– Igen, egyszer, még a legelején, de azóta nem. Nem vagyok az esete. Ezért is tudunk jól együtt dolgozni.

– Kissé már késő van ahhoz, hogy telefonálgatni kezdjek – mondta most Jake Radley-Smith. – Magát ráadásul senki sem ismeri, és ez nekem most kimondottan kapóra jön. Ezért hát legyen olyan jó, és vegyen fel valamit, ha nem feketét, akkor fehérét vagy égszínkéket, nekem édes mindegy. Ha végképp nincs megfelelő darabja, vegyen egyet kölcsön Lynntől! Egyforma lehet a méretük.

Ez utóbbi megjegyzésről a lány szívesen lemondott volna. Nem szabadulhatott ugyanis attól a kellemetlen érzéstől, hogy a férfi jégkék szemének pillantása alatt egyszerűen semmivé foszlik rajta a törölköző.

– Másrészt – folytatta Lynn főnöke lassan – le is mondhatunk a partiról, és itt maradhatunk. A hűtőben van egy üveg jóféle pezsgő. Megihatjuk, és maga közben elmesélheti, miért vesztette el az állását. Ehhez át sem kellene öltöznie, maradhatna, ahogy van. Esetleg még arra is sikerülne rábeszélnem, hogy dobja le magáról a törölközőt. Na, mit gondol?

Madlin összeszorította a fogát. Érezte, hogy lángba borul az arca, és a torkában ver a szíve.

– Azt gondolom, hogy akkor már inkább elmegyek magával arra a nyavalyás partira.

A férfi elmosolyodott, és a lány a legszívesebben felkérte volna érte.

– Bölcs döntés. Tisztelettudóan itt várok, amíg átöltözik. De ha segítségre lenne szüksége, csak szóljon, és már jövök is.

– Ebben egészen biztos vagyok – felelte Madlin mézesmázosan. – Én viszont inkább leharapnám a nyelvem – tette hozzá, aztán megint a helyére húzta magán a törölközőt, és emelt fővel elindult, hogy felvegyen valamit.

Miután elkészült, Madlin bírálóan szemügyre vette magát.

– Neked teljesen elment az eszed – mondta a tükörképének.

Lynn sminkkészletének köszönhetően is éppen csak átlagosan festett. Jake Radley-Smith, ha nem kényszerülne rá, öt percet sem töltene velem, nemhogy egy egész estét, gondolta. Ő maga mindenesetre most már valamivel jobban érezte magát. Olajzöld, áthajtos selyemruhát viselt, amelyet oldalt masni fogott össze. Ez a darab máskor mindig önbizalmat kölcsönzött neki, de ma este mintha semmi sem úgy működne, ahogyan egyébként szokott.

Egy pillanatig még az is felmerült benne, hogy menekülőre fogja, de elvetette az ötletet. Iszonyú kínosan érezné magát, ha Lynn főnöke meghíúsítaná a szökési kísérletét. Emellett azt sem tagadhatta, hogy nagy szüksége van a pénzre. És bár csábítónak találta a lehetőséget, hogy itt maradjanak a lakásban, az a gondolat már egyáltalán nem tetszett neki, hogy ki legyen szolgáltatva Jake Radley-Smithnek.

Töprengését egyszer csak kopogtatás zavarta meg.

– Szabad megtudnom, meddig készülődik még?

– Megyek már! – felelte Madlin.

Belebújt magas sarkú szandáljába, aztán felkapta a táskáját és krémszínű pelerinjét, amelyet rojtok díszítettek. Amikor visszament a nappaliba, a férfi éppen csak futó pillantást vetett rá, és kurtán bólintott, de semmit sem mondott. Madlin nem tartott igényt a bőkjára, de ennél azért többre számított.

– Ne tüzzem fel inkább a hajam? – kérdezte bizonytalanul.

– Ne, jó így. – Jake az ajtóhoz lépett. – Mehetünk?

– Ki adja a partit? – akarta tudni a lány, amikor már a taxiban ültek egymás mellett.

– A Torchbearer Biztosító elnöke, a legjobb ügyfeleink egyike – felelte a férfi.

– Nem fogja furcsállni, hogy egy ismeretlen lányt visz magával?

Jake szája sarka megrándult.

– Tekintse ezt tőlem egyfajta biztosításnak! A személyem biztosításának – válaszolta. – És ha már itt tartunk, fel kell tennem magának néhány kérdést. Például azt, hogy mennyi idő.

– Húszéves vagyok.

– Igazán? Fiatalabbnak tűnik.

Ezek szerint semmit sem ért a rafinált smink, gondolta Madlin.

– És mi a foglalkozása?

– Titkárnő vagyok, és egy munkaközvetítő ügynökségnek dolgozom. Kiváló számítógépes ismeretekkel rendelkezem, jól beszélek franciául, és olaszul is tűrhetően. Emellett értek az éttermi asztalfoglaláshoz, kifogások és mentegetőzések kitalálásához a főnököm számára, a virágküldéshez, repülőjegyek foglalásához és ruhák elhozásához a tisztítóból.

– Jóságos ég! – mondta a férfi elszörnyedve. – Ezt akár egy feleség is mondhatta volna.

Madlin idegesen babrálni kezdte a táskája szíját.

– Lynn nem ilyen feladatokat végez maga mellett?

– De igen, csakhogy ő hamarosan feleség is lesz. Méghozzá nagyon jó feleség, hála a kitűnő képzésnek, amelyben nálam részesült.

Ez igencsak pimasz megjegyzés volt, Madlin mégis elmosolyodott.

– Ezt azért előle inkább hallgassa el!

– Mindenképpen el fogom – felelte Jake, és mosollyal ajándékozta meg a lányt. – Akkor menjünk tovább! Milyen baki csúszott be a legutóbbi alkalmazásakor? Nem volt hely az étteremben, vagy nem érkezett meg a

virágcsokor?

Madlin torka hirtelen elszorult, és kitért a férfi pillantása elől.

– Nem, semmi ilyesmi. Félreértés történt, amelyet... nem lehetett tisztázni.

– Értem.

Nem, semmit sem értesz, gondolta a lány. A szégyen azonban, amelyet a történetek miatt érzett, még túl friss volt ahhoz, hogy beszéljen róla. És Jake Radley-Smith lenne az utolsó ember, akit a bizalmába fogadna. Ezért aztán sietve másra terelte a szót.

– Elárulhatná, hogyan szólítsam ma este. A Mr. Radley-Smith alighanem túl hivatalos. – Madlin habozott kicsit. – Hívjam esetleg Radnek, mint Lynn?

– Nem, úgy csak az irodában szólítanak. A magánéletben Jake-nek hívnak.

– Rendben – felelte a lány.

A partit az Arundel Clubban rendezték. Az előcsarnok, bizonyára a számos szobornak köszönhetően, templombelsőre emlékeztetett. Madlin kínosan érezte magát, mert hangosan kopogott a cipősarka, de lábujjhegyen mégsem mehetett fel a márványlépcsőn. A galérián balra fordultak, és egy sötétkék tapétával borított, széles folyosón indultak tovább. Jake végül egy jobboldalt nyíló ajtóra mutatott.

– Az a női mosdó – mondta. – Gondolom, szeretné felfrissíteni magát.

– Okvetlenül – felelte a lány.

Amint belépett az ajtón, egy nővel teli helyiségben találta magát, akik élénk beszélgetést folytattak egymással. Közülük ketten, akik alig valamivel lehettek idősebbek nála, leplezetlen ellenszenvvel méregették Madlint. Igazuk van, kilógok ebből a világból, gondolta a lány. Csak azért fogja kibírni ezt az estét, mert szüksége van a pénzre, amelyet kap érte.

Egy tükör előtt idegesen újrarúszta a száját, aztán elhagyta a mosdót. Jake éppen egy nagy tájképet nézegetett a falon. A lány odament hozzá, és kissé kényszeredetten elmosolyodott.

– Mehetünk – mondta.

– Még nem – felelte Jake, aztán hirtelen behúzta Madlint egy falfülkébe, és hosszan, kiadósan megcsókolta.

A lány annyira meglepődött, hogy semmiféle ellenállást nem tanúsított. A lába remegni kezdett, de olyan erősen, hogy attól tartott, nem fogja megtartani.

– Mit merészel? – sziszegte dühösen, miután a férfi elengedte. – Ez meg mire volt jó?

– Ne izgassa fel magát! – válaszolta Jade. – Merő szemfényvesztés volt. Nemigen fordul elő, hogy egy olyan ártatlan nővel látnak együtt, mint maga. Csak a találgatásoknak akartam elejét venni.

– Egyáltalán nem kellene velem mutatkoznia – mondta Madlin felindultan. – A maga ötlete volt, hogy kísérem el ide, nem az enyém!

– Jól van, akkor tekintse a csókot megkésett ötletnek. – Jake elmosolyodott. – Mindenesetre bevált. Most már sokkal hitelesebbnek tűnik, Miss Wade.

Mielőtt még a lánynak eszébe jutott volna valamilyen találó válasz, a férfi kézen fogta, és egy nagy, szárnyas ajtón át bement vele abba a helyiségbe, amelyben a partit rendezték. A fényárban úszó, tágas terem zsúfolásig tele volt hangosan beszélgető emberekkel. A lárma ellen, amelyet keltettek, halvány esélye sem volt a vonósnegyesnek, amely az egyik sarokban éppen egy Mozart-darabot játszott.

– Rad, jó, hogy végre megjött! – mondta egy férfi azonnal, amint beléptek az ajtón. – Sürgősen beszélnem kell magával.

Madlin mellől a következő pillanatban eltűnt a kísérője, de ő valójában örült ennek, mert még mindig nem ocsúdott fel Jake meglepő csókja után. Elvett egy pohár narancslevet a pincér tálcájáról, aztán körülnézett, hogy hol bújhatna el. A vendégek a büfé felé tartottak, amelynél több szakács állt készenlétben, hogy felvágjon egy hatalmas pulykát és más sülteket. Madlin éhes volt, de ellenállt a kísértésnek, és úgy döntött, majd tésztát főz ki magának, ha egyszer végre hazaér.

Egy nyitott ajtón át kilépett a teraszra, és megkönnyebbülten mélyeket lélegzett. Kis időre legalább megszabadult Mr. Radley-Smith társaságától. Hiába nem akarta, gondolatai megint visszatértek a férfihoz, és még azt is felidézte, amit Lynntől hallott róla. Jake Radley-Smith már a cég megalapítása előtt is milliomos volt, és nemcsak Chelsea-ben van lakása, hanem vidéken is egy háza.

– Nős ember? – kérdezte egyszer Madlin a féltestvérétől.

– Nem, drágám – felelte Lynn nevetve –, és valószínűleg soha nem is nősül majd meg. Alighanem hatodik érzéke van ahhoz, hogy megsejtse, ha valamelyik hódítása házassági terveket fontolgat vele kapcsolatban. Akkor aztán kedvesen, de határozottan és szempillantás alatt véget vet a kapcsolatnak.

Már lement a nap, és friss szél támadt. Madlin megborzongott a teraszon, és éppen vissza akart indulni a terembe, amikor valaki elállta az útját. Egy magas nő nézett rá leereszkedően. Szemlátomást egyedi tervezésű fekete ruhát viselt, amely mellett rendkívül jól érvényesült csillogó gyémánt nyakéke. A húszas éveiben járhatott, és hihetetlenül karcsú volt, mint itt a legtöbb nő. Szőke haját látszólag lazán tűzték fel, de olyan mesterien, hogy bizonyára órákig dolgozott rajta a fodrásza. A nő szép volt, zöld szemét sűrű és hosszú pillák árnyékolják. A tekintetében azonban szemernyi melegség sem volt. A hangja is kimondottan hűvösen csengett.

– Elnézést, de megmondaná, ki maga? Nem hinném, hogy szerepel a vendéglistán.

– Velem van, Diana – mondta Jake, aki hirtelen ott termett a semmiből. Átkarolta Madlin derekát, és magához vonta. – Madlin Wade-nek hívják. A hölgy pedig a vendéglátónk, drágám, Mrs. Halsay.

– Gondolhattam volna – nevetett fel Mrs. Halsay gyöngyözőn, aztán Madlinhez fordult: – Jake meghívóiba mindig azt írjuk: „szeretettel látjuk önt és kísérijét”. Az ő mozgalmasságán kívül így sokkal biztosabb, hogy nem fogunk mellé. Kérem, bocsássa meg, hogy nem tudtam, kihez tartozik.

– Az asszony futó mosollyal ajándékozta meg a lányt, aztán megint Jake-re nézett. – Hol találta rá erre a csinos gyermekre, drágám?

A férfi megvonta a vállát.

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy Madlin és én egymásra találtunk.

Diana Halsay elhúzta a száját.

– Könnyelműség volt tőled, hogy őrizetlenül hagytad ennyi ragadozó között. Ezek itt mind friss húsravágynak.

– Ne aggódj! Egy pillanatra sem vettem le a szemem Madlinról! – felelte Jake.

Diana egy pillanatra a férfi karjára tette a kezét, amelyen egy óriási gyémánttal díszített platina jegygyűrű ragyogott, aztán már ott sem volt.

– Gyere, menjünk a büféhez! – mondta Jake a lánynak.

– Én inkább hazamennék.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Hogy megidd az esti kakaódat? – kérdezte.

Madlin kihívóan nézett rá.

– Miért ne?

– Sajnálom, de még nem telt le a munkaidőd. Úgyhogy jobb lesz, ha eszel valamit.

A lány, mivel nem volt más választása, elkísérte a férfit a büféhez, s tenger gyümölcseit és egzotikus salátát szedett magának. Némi rábeszélés után egy pohár pezsgőt is elvett.

Miután végeztek az étkezéssel, Jake többeknek is bemutatta a kísérijét. Szemlátomást majdnem mindenkit ismert a jelenlevők közül, és Madlin úgy érezte, hogy a vendégek őszintén kíváncsiak rá. Végül egy magas, testes és enyhén vörös arcú férfi lépett oda hozzájuk. Jake bemutatta Madlinnek. Graham Halsay volt az, a vendéglátójuk, a Torchbearer Biztosító elnöke.

– Rad, örülök, hogy látlak. Okvetlenül találkozunk kell az új biztosításaink kampánya ügyében, de csak két hét múlva tudnék rá időt szakítani. – A férfi rövid szünetet tartott. – Diana viszont meghívta néhány ismerősünket Queens Bartonba, a házukba. Jó volna, ha te is el tudnál jönni. Akkor nyugodtan beszélgethetnénk, és nekem egyúttal lenne mentségem arra, hogy miért nem veszek részt a sportversenyeken, amelyeket Diana előszeretettel rendez. – Graham Halsay kurtán felnevetett. – A feleségem egyébként ragaszkodik hozzá, hogy hozd el a... nos, Miss Wade-et is, mert roppant elbűvölőnek találja.

Madlin teste megfeszült, mire Jake figyelmeztetően megszorította a kezét.

– Köszönöm, Graham, ez remek ötlet – felelte mosolyogva. – Szívesen elmegyünk. Alig várom, hogy megmutathassam Madlinnek a házatokat és a pompás kertet.

– Csodás! – mondta a meghívójuk. – Akkor hát pénteken látjuk egymást.

Madlin megvárta, hogy Mr. Halsay hallótávolságon kívülre kerüljön.

– Mivel mentsem majd ki magam? – kérdezte akkor fojtott hangon. – Nyári náthával vagy ételmérgezéssel?

Jake elutasítóan nézett le rá.

– Sem ezzel, sem azzal – válaszolta hűvösen. – Kettőnk nevében fogadtam el a meghívást, úgyhogy Queens Bartonban fogjuk tölteni a jövő hét végét. Erről nem nyitok vitát.

– Nem fogjuk – felelte Madlin felháborodottan.

Vissza akarta húzni a kezét, de a férfi nem engedte el, és még le is hajolt hozzá, hogy gyengéden megsimogassa az arcát.

– Ezt a beszélgetést majd akkor folytatjuk, ha magunk között leszünk. Most pedig mosolyogjon rám szerelmesen, mintha alig várná már, hogy az ágyban hempereghessünk.

Madlinnek halvány sejtelve sem volt arról, hogyan kellene ezt csinálnia. Az ágyról neki csak a pizsamája és egy jó könyv jutott eszébe. Azért megpróbált úgy mosolyogni, ahogyan Jake mondta, és bízott benne, hogy ezzel letudta a dolgot. Később pedig, amikor már a taxiban ültek egymás mellett, makacsul hallgatott.

– Mi a baj? – kérdezte meg végül Jake.

– Nem kérek ebből az egészből. Még egyszer nem. Lehet, hogy fiatalabbnak tűnök a koromnál, de ez még nem jelenti azt, hogy ostoba is vagyok. Téved, ha azt képzeli, hogy velem leplezheti a Mrs. Halsay-vel folytatott viszonyát. A házasságtörés megbocsáthatatlan. Soha többé nem akarok ilyen helyzetbe kerülni.

– Úgy beszél, mint egy védőügyvéd – mondta Jake mosolyogva.

– Magának ez csak játék, igaz? Mások érzéseivel játszadozik, és kicsit sem érdekli, hogy valaki megszenvedi-e a dolgot.

– Ó, nem, téved! Éppen ellenkezőleg, nagyon is komolyan veszem. Legfőképpen azért, mert ebben az esetben teljességgel ártatlan vagyok.

Madlin levegő után kapkodott.

– Azt akarja bemesélni nekem, hogy nincs viszonya Mrs. Halsay-vel?

– Semmit sem akarok bemesélni magának – felelte a férfi higgadtan. – Dianával egy ideig valóban egy pár voltunk, de annak már másfél éve. Akkor még Diana Mariottnak hívták. Mindenképpen gazdag férfihoz akart feleségül menni, de én nem vágytam erre a szerepre.

– Mégis miatta akarta, hogy kísérjem el a partira – mondta a lány. – Ezt nem tagadhatja.

– Nem is akarom tagadni. Diana végül talált magának mást. Feleségül ment Grahamhez, akinek egy kellemetlen válás után mindenképpen ragyogó feleségre volt szüksége, hogy bizonyítson a világ előtt. Kicsivel később aztán találkoztunk a közös barátaink partiján. Diana egészen őszinte volt velem. Elmondta, hogy csak azért ment hozzá Grahamhez, mert engem nem sikerült megszereznie. Arra is kész lett volna, hogy felújítsuk a kapcsolatunkat. Én erre udvariasan, de határozottan nemet mondtam, ám ő eleinte nem hitt nekem. Biztos volt benne, hogy még mindig kívánom.

Madlin nagyot nyelt.

– És úgy volt?

– Nos, látta Dianát – felelte Jake. – Soha nem állítottam, hogy kőből vagyok. Azt is tudtam azonban, hogy Diana megnehezítheti az életemet. Az ajánlata is ezt bizonyította. Ezért állhatatos maradtam, ő pedig szörnyű haragra gerjedt. Megfenyegetett, hogy azt mondja majd a férjének, még mindig bolondulok utána. Ez persze Graham és az én üzleti kapcsolatom végét jelentette volna. Ha viszont észhez térek, közölte velem Diana, nem fog befeketíteni a férje előtt. – A férfi rövid szünetet tartott. – Azóta egyetlen partin sem jelentem meg hölgykísérő nélkül. És akár tetszik magának, akár nem, ezért kell eljönnie velem a jövő hét végén Queens Bartonba.

A taxi már majdnem megérkezett. Jake előhúzta a tárcáját.

– Azt javaslom, a részleteket beszéljük meg odafönt egy pohár búcsúital mellett. Bizonyára tud bánni a kávéfőzővel.

– Fel... fel akar jönni? – kérdezte Madlin megrökönnyödve. – Arra semmi szükség.

– Szerintem meg van. Kivéve, ha eszébe jutott, hogy elhozza magával Lynn lakáskulcsát. ... Nem? Gondoltam.

A lány pár perc múlva megszeppenten követte a lakásba a férfit. Ezt a hibát nem fogja még egyszer elkövetni, annyi szent!